

*Každý požiar
sa začína malou iskrou*

JAZYK DRAKOV

S. F. WILLIAMSON

JAZYK DRAKOV

S. F. WILLIAMSON

S. F. WILLIAMSON
JAZYK DRÁKOV

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Bambook

Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1

www.grada.sk

Tel.: +421 2 556 451 89

ako svoju 338. publikáciu.

Z anglického originálu *A Language of Dragons*, vydaného v roku 2025 vydavateľstvom Harper Fire, ktoré je súčasťou HarperCollins Children's Books, preložila do slovenčiny

Alexandra Obšajtová.

Jazyková redakcia Bohuslava Blahová

Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová

Zodpovedná redaktorka Erika Hubčíková

Vydanie 1., 2025

Počet strán 432

Tlač TISK CENTRUM s.r.o.

Text copyright © S. F. Williamson 2025

Illustrations copyright © Ivan Belikov 2025

Cover illustrations copyright © Ivan Belikov 2025

Cover design copyright © HarperCollins Publishers Ltd 2025

All rights reserved.

S. F. Williamson and Ivan Belikov assert the moral right to be identified as the author and illustrator of the work respectively.

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2025

Translation © Alexandra Obšajtová, 2025

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané. Automatizovaná analýza textu alebo údajov v zmysle článku 4 smernice 2019/790/EÚ a používanie tejto knihy na školenie AI sú bez súhlasu držiteľa práv zakázané.

ISBN 978-80-8305-061-7 (ePub)

ISBN 978-80-8305-060-0 (pdf)

ISBN 978-80-8305-059-4 (print)

*Venujem svojmu manželovi, ktorý mi dôveroval viac
ako ja sama sebe,
svojim rodičom, ktorí mi venovali vzácny dar druhého jazyka,
a všetkým tým, ktorí majú dosť odvahy na to, aby si odpustili.*

A boli draky.

JEDEN

ZASE SA MI SNÍVALO V DRAČOM JAZYKU.

V spánku si tieto dlhé komplikované súvetia vybavujem ľahšie než v bdelosti a tesne predtým, ako sa zobudím, sa moja myseľ ustáli na jedinom slove.

Mengkhenyass.

Čo asi tak znamená?

Prevrátim sa na bok. V zastretej myslí sa mi rozjasní v momente, ako zbadám slnečné lúče, ktoré sa predierajú cez sťahovacie okná. Na zemi leží, zababušený v hromade prikrývok, môj chrápajúci bratranec Marquis. Jeho otec sa opäť celú noc rozprával s mamkou a tatkom, šepkali si niečo o štrajkoch, protestoch a dračom ohni. Marquisova prítomnosť u mňa na podlahe je už bežný jav.

Z kuchyne sa ozve hrmotanie panvíc a hrncov. Zošuchnem sa z postele a v tom si niečo uvedomím. Na večeru k nám má prísť rektorka Akadémie dračej lingvistiky. Do domu mojich rodičov.

Dnes večer.

Na tento deň som čakala celé týždne – nie, mesiace. Doktorka Rita Hollingsworthová príde za mamkou, aby sa s ňou porozprávala o jej teórii o dračích dialektoch, ale zároveň to bude aj moja šanca ukázať sa v najlepšom svetle a dúfať, že si tak na katedre prekladateľstva Akadémie zaistím letnú školu.

„Marquis!“ hodím svojmu bratrancovi do hlavy podušku. „Vstávaj.“

Marquis zabručí do vankúša: „Do pekla s tebou, Viv. Myslel som si, že dnes si pospíme dlhšie.“

„Čaká nás príliš veľa práce,“ odpoviem, „o desiatej už musím byť u knihára.“

Hodím na seba župan a podídem k stolu, na ktorom leží čistučký, nepokrčený odporúčací list od môjho profesora. S tresknutím sa otvoria dvere a do izby sa vovalí už vychystaná Ursa. Keď sa cez neho prederie a priloží mu svoje plné pery k uchu, Marquis zastoná.

„Bratranček?“ zašepká hlasno. „Si hore?“

„Teraz už áno, ty môj macko,“ zasmejem sa a pritúlím si ju. Jej pokožka je mäkká, teplá a vonia ako mlieko s medom. „Kam sa chystáš?“

„To ti nemôžem povedať,“ odpovie mi Ursa a oči sa jej rozšíria, „je to tajomstvo.“

„Tajomstvo?“ posadí sa Marquis s diabolským úškrnom na tvári. „Také mám najradšej.“

Ursa sa zachichúňa a dovoľí mi, aby som jej oduzlovala vlasy zamotané do rozstrapkanej stuhy na jej triednom preukaze.

Ursa Feathersswallowová

Vek: 5

Druhá trieda

Poobzerám si stuhu a zanádam.

„Ursa!“ skríknem. „Už si mala dávno povedať mamke, aby ti ju vymenila. Vieš, že stratu triedneho preukazu nesmieš riskovať.“

Načiahnem sa za svojím triednym preukazom visiacim na čiernej zamatovej stuhe a prehodím si ho cez hlavu. Pomyslenie na to, že by Ursu niekto pristihol bez preukazu, mi naháňa hrôzu. Tieto dve slovíčka – *Druhá trieda* – tvoria rozdiel medzi tým, či máte niečo, alebo nemáte nič.

Sestra sa len zamračí a ukáže prstom na stenu za mojím stolom. Zdobia ju rôzne papierové útržky: Marquisove náčrty rôznych druhov drakov, rozhodnutie o mojom prijatí na Londýnsku univerzitu a akvarelová maľba. Pripravím sa na Ursinu pravidelnú otázku.

„Kde je Sophie?“

Váhavo sa otočím k obrazu a snažím sa ignorovať náhly smútok, ktorý ma zaplaví. Usmieva sa na mňa moja vlastná tvár a vedľa nej tvár mojej najmilšej, najdávnejšej priateľky.

„Už som ti to vravela,“ začnem a vezmem Ursinu tvár do dlaní, „odišla.“

Sophie som nevidela, odkedy nespravila Skúšku a bola preraďovaná do Tretej triedy. V priebehu niekoľkých týždňov bola nútená vzdať sa nášho spoločného sna o chodení na univerzitu a presťahovať sa z domu jej rodičov v Marylebone do útulku v štvrti Tretej triedy. Pri pomyslení na deň vyhlasovania výsledkov sa zachvejem. Sophin tichý plač, spôsob, akým klesla na zem ako vyfučaný balón, zamračená tvár jej otca, keď sa zohol, aby si prečítal papier, ktorý držala.

Pocit viny ma zasiahne ako prívalová vlna a vyrazí mi dych.

„Sophie teraz patrí do Tretej triedy, Ursa,“ povie Marquis a nervózne po mne pokukuje.

Maľbu strhnem zo steny.

„Ursa!“ ozve sa hore schodmi mamkin hlas. „Čakám ťa, zlatko.“

Ursa bez jediného pohľadu vybehne z miestnosti a o niekoľko sekúnd neskôr je počuť tresknutie vchodových dverí. Maľbu

hodím do odpadkového koša a zo šatníka si vyberiem čipkovanú blúzku a nohavice.

„Mohla by som sa prezliecť?“ spýtam sa Marquisa skôr, ako spomenie Sophie.

Prikývne, pozbiera si svoje veci a vyjde von. Kým si vpredu spínam vlasy, dovolím, aby sa mi horúce a nutkavé slzy nahrnuli do očí. Potom sa ich snažím nahnevaným žmurkaním potlačiť. To, čo som spravila Sophie, je neodpustiteľné, ale už je neskoro niečo zmeniť. Urobila som škaredé, ale nevyhnutné rozhodnutie a teraz musím žiť s jeho následkami. Moje trápenie nie je nič v porovnaní s tým Sophiným.

O chvíľu sa ozve klopanie. Otvorím dvere a Marquis mi ponúkne svoje rameno.

„Ku knihárovi?“ spýta sa s veselým úškrnom na tvári.

Má na sebe dlhý nepremokavý kabát, jeho tmavé vlasy sú perfektne upravené. Kamarátsky sa doňho zavesím a úzkosť zo mňa začne opadať. Deň pomaly plynie ďalej a blíži sa chvíľa, keď mojím portfóliom ohúrim Ritu Hollingsworthovú. Zacítim príval napätia. Ak dnešný večer dopadne podľa mojich predstáv, budem o krok bližšie stať sa Vivien Featherswallowovou, prekladateľkou dračieho jazyka.

Vo Fitzrovii sa to hmýri pohybom. Chytím sa Marquisa pevnejšie, zatiaľ čo on si vykračuje medzi pouličnými predajcami so sladkosťami a škatuľami plnými lacných šperkov. Veľa z nich ho pozdraví. Marquisa, ktorého nenútená charizma a dôvtip nám od detstva prinášali nekonečné množstvo výhod, má každý rád. Skupinka bradatých mužov si prezerá kolekciu starožitných kníh a cez okuliare obdivuje ich pozlátené oriezk. V ušiach mi sladko znie známy bulharský jazyk a z jedného zo stánkov sa na mňa díva rad maľovaných náboženských ikon.

„V Durhame zadržali povstaleckých drakov!“ kričí predavač novín. „Je Mierová dohoda v ohrození?“

Marquis sa otočí, aby si prečítal titulky, a ja si odfrknem.

„V ohrození? Platí už vyše päťdesiat rokov. Ako keby ju zopár povstalcov dokázalo zmariť.“

Mierová dohoda medzi premiérkou Wyvernmirovou a britskou dračou kráľovnou umožňuje harmonické spolunažívanie ľudí s drakmi. Bez nej a bez Triedneho systému by sme ešte stále bojovali s preľudnením, bezdomovstvom a poľovaním na ľudí aj draky. Nechápem ten náhly odpor.

„Včera som sa dozvedel jednu pikantnú klebetu,“ povie Marquis, keď prechádzame cez cestu do Marylebone.

Na chodníku prekročí hlbokú prasklinu, ktorá tu ešte počas vojny vznikla úderom dračieho chvosta.

„Súčasná priateľka Huga Montecuea povedala, že jej švagor videl vo vzduchu naraz draka a lietadlo, ako letia *vedľa seba*.“

„Klamal. Draky a lietadlá majú vyhradené vlastné trasy, aby sa predišlo zrážke,“ odrapocem otvárajúc dvere do knihárovej dielne. Vo vnútri hlasno zazvoní zvonec.

„Nuž,“ začne Marquis, „možnože sa povstalcom konečne podarilo dosiahnuť svoje. Možnože sú k odvolaniu Mierovej dohody bližšie, než si myslíme.“

„Ak tvoji kamoši veria, že vláda dovoľí povstalcom vzlietnuť, sú to ešte väčší blázni, ako som si myslela,“ vysmejem ho.

„Žiarliš, lebo Hugo Montecue má nové dievča.“

„Sklapni,“ odvrknem zamračene, „ten chlapec mi poslúžil iba ako nástroj na to, aby som úspešne spravila matematiku, to je všetko. Bol dobrým učiteľom.“

Marquis sa zaškľabí: „O tom fakt nepochybujem.“

Začnem sa hrabať v peňaženke, aby som našla mince na zaplatenie knihárovi, a líca sa mi celé rozpália. Moje romániky – dokonca aj tie pokrytecké – musia zostať rovnako tajné ako tie Marquisove.

„Ty máš čo hovoriť,“ zamrmlm si potichu, „ty si mal toľko frajerov, koľko máš hodvábných šatiek.“

Knihár mi podá portfólio. Potichu sa poďakujem. Pod drahým koženým obalom sa skrývajú moje najkvalitnejšie preklady a ja pocítim záchvev hrdosti.

Každý prekladateľský počin prináša svoju obeť – presne kvôli tejto krutej pravde som sa do prekladu zamilovala. Medzi slovami dvoch rôznych jazykov neexistuje priama súvislosť a žiadny preklad nemôže byť úplne verný originálu. Takže hoci človek môže viac-menej preklenúť priepasť medzi jazykmi pomocou slov, vždy zostane nejaký hlbší význam nevypovedaný a zahalený tajomstvom pre tých, ktorí si svetom lietajú len za pomoci jediného jazyka.

Na druhej strane, prekladateľ je bytosť, ktorá má k dispozícii hneď niekoľko párov krídel.

Portfólio si suchnem po pazuchu. S Marquisom vyjdeme z obchodu a vyberieme sa smerom domov. Po ceste prechádzame okolo Londýnskej univerzity. Študujeme tam už dva mesiace, pričom ja som preskočila posledný ročník na škole, aby som mohla nastúpiť skôr. Tak veľmi ma to baví, že teraz sú pre mňa víkendy otrava. Marquisovi závidím, že dostal povolenie bývať priamo na univerzite, lebo je muž, no uvedomujem si, že niektoré univerzity ženám nedovolia ani len študovať.

V každej situácii musíš vidieť aj to dobré, hovoríeva strýko Thomas.

A to presne robím. Slnkom zaliaty kampus, budovy s vežičkami a obrovská knižnica Londýnskej univerzity sú všetko, o čom som kedy snívala.

Sny... Spomeniem si na dračie slovo z dnešného rána.

Mengkhenyass.

Pochádza z komodónčiny. V Británii sa týmto dračím jazykom veľmi nehovorí, odhliadnuc od obchodníkov cestujúcich do Singapuru. Na jazyku mám aj jeho anglický preklad, ale nedokážem si ho vybaviť.

„Spomaľ,“ zvolá Marquis náhle.

Po jednej z ciest, ktoré sa vinú z Fitzrovie, kráča dav ľudí. Pozriem na nápis, okolo ktorého prechádza, keď sa hrnie na námestie.

Tam je Sophin útulok.

„Mierová dohoda je skorumpovaná!“ zareve hlas.

V tejto skupine neupravených ľudí sa sem-tam mihnú aj muži v bielych uniformách a prilbách.

Strážcovia mieru.

Inštinktívne siahnem po svojom triednom preukaze a všimnem si, že Marquis urobí to isté.

„Slobodu Tretej triede!“ kričí z plných pľúc jedna zo žien.

Spolu s ostatnými drží nad hlavou nápis.

Keď ju zrazia na zem, strhnem sa. Dav za ňou sa rozhybe a pošliape ju.

„Spravodlivosť pre draky!“ zakričí ďalší hlas.

Objavia sa ďalší Strážcovia a všetci držia strieborné obušky. Uskočím nabok, keď sa za mnou vynorí ďalšia skupina odporcov a jeden z ich nápisov ma udrie do tváre. Keď sa obe skupiny spoja a zaberú ešte väčšiu časť námestia, načiahnem sa po Marquisovej ruke.

„Podme,“ povie Marquis a ťahá ma domov.

Potácame sa po dlažbočných kockách, keď kútikom oka zrazu zbadám záblesk. Vysoko vo vzduchu sa týči obušok. Leskne sa v slnečnom svetle len niekoľko krokov od nás.

„Preč s Wyvernmirovou!“

Keď obušok zasiahne dav, vzduch pretnú výkriky. Kabát aj obal môjho portfólia postrieka krv.

„Ach.“

Zapotácam sa a ohromený vzdych, ktorý mi unikne z úst, okamžite zanikne v reve jednej zo žien. V dave to začne vriieť. Zväčšuje a zhlukuje sa do masy uprostred hromady tiel. V Marquisovej tvári zbadám zdesenie a rozbehnem sa. O niečo zakopnem a všimnem si, že som skoro niekomu stúpila na hlavu. Na zemi leží dievča. Dlhé vlasy má špinavé od krvi a jeho oči sa na mňa mŕtvodne pozerajú.

Vzduchom sa rozľahne výstrel.

„Viv!“ zahučí Marquis.

Začneme šprintovať. Pouliční predavači sa rozpáchli a oproti nám sa na autách rútia Strážcovia. Vidím náš domov – vysoký biely dom s modrými závesmi. Vydriapem sa po schodoch, ale pri druhom výstrele spadnem. Nasleduje ďalší. Roztrasenými rukami strčím kľúč do zámky, zatiaľ čo sa na mňa Marquis zozadu naliehavo tlačí.

„Nejde mi...“

V predsieni sa zvalíme na zem a Marquis za nami zatresne vchodové dvere. So zatajeným dychom hľadím na bratrancovu popolavú tvár a zakrvavené topánky. V hrudi mi neúprosne bije srdce a vlasy mám zmáčané potom.

„Čo to bolo?“ spýtam sa.

„Povstaleckí odporcovia,“ odpovie Marquis.

Pred očami sa mi mihne záblesk zakrvavených vlasov toho mŕtveho dievčaťa a rukou si zakryjem ústa, keď sa mi dvihne žalúdok. Vždy som si povstalcov predstavovala ako organizovanú politickú stranu s oficiálnym sídlom. Jej členovia mali byť nahnevané draky a ozbrojení radikáli, nie muži a ženy, ktorých denne stretávam na ulici. Nemali to byť dievčatá v puberte.

Strhnem sa, keď sa prudko otvoria vchodové dvere a dovnútra sa vovalí mamka s kvíliacou Ursou v náručí.

„Zamkni dvere,“ odsekne a položí Ursu na zem, „a držte sa od okien čo najďalej.“

Spravím, čo mi povie. S Marquisom si vymeníme zmätené pohľady, zatiaľ čo mamka vyzlieka Urse kabát a vyzúva topánky.

„Obaja mi prineste svoje topánky a všetko, čo máte zašpinené,“ zvolá mama a popri tom zo seba zhadzuje svoj vlastný kabát, „a postaraj sa o svoju sestru.“

„To bude dobré, macko,“ zašepkám, kľaknem si vedľa Ursy a šuškám jej do ucha ďalšie upokojujúce slová.

Marquis sa postaví a tvrdohlavo sa pozerá von oknom. O niekoľko hodín mamka vymaže všetky stopy po našej náhodnej prítomnosti na povstaleckom proteste. Oblečenie mi bude visieť dokonale vyžehlené v šatníku, akoby som žiadne strieborné obušky alebo mŕtve telo dievčaťa z Tretej triedy nikdy nevidela.

Presne pre toto.

Náhle mi to dôjde a upokojím sa.

Presne pre toto dokážem tých pár zlých znáмок spočítať v rade bielych jaziev na svojej ruke.

Presne pre toto som minulý rok dovolila Hugovi Montecueovi, aby sa ma, výmenou za hodiny matematiky, dotýkal pod šatami.

Presne pre toto som zradila svoju najlepšiu kamarátku.

Aby som spravila Skúšku. Aby som sa mohla stať prekladateľkou dračieho jazyka. Aby som už nikdy v živote nemusela riskovať, že ma preradia do Tretej triedy.

Ursa zaštikúta a pohráva sa pri tom s novou bledomodrou stužkou prevlečenou na svojom triednom preukaze.

„Chcela by si si niečo zahrať?“ spýta sa Marquis a chytí ju za ruku.

Počkám, kým nezmiznú v salóniku, a zodvihnem svoje portfólio zo zeme. Z obalu utriem krv a som rada, že si ju mamka nevšímala a nedonútila ma vyhodiť ho. Zatúlam sa do jedálne, kde už čaká prestretý stôl. Keďže sme nikdy nemali slúžku ani kuchára, celé menu na dnešný večer pripravila mama sama. Inak by nám nezvýšili peniaze na tútorov.

Položím portfólio na svoju stoličku – čierne škvrny na obale si možno ľahko zmýliť so škvrnami po vode. Bude to stačiť na to, aby Rita Hollingsworthová zvažila moju účasť na letnej škole prekladu? Vďaka odporúčacím listom a profesionálnemu veselému vystupovaniu, ktoré ma naučili na škole, budem rovnako presvedčivá ako v deň Skúšky. Otec mi vtedy povedal, že už som *dozrela*. Stále netuším, čo tým myslel, ale tak nejako sa teraz vidím.

Som ako výnimočne zrelý plod: lesklý na povrchu, ale zhnitý uprostred.

*

Zvonček pri dverách sa rozozvučí presne o siedmej, práve vo chvíli, keď mamka ukladá do vázy na stole posledné kvety. Prámienky svetlých vlasov, ktoré sa jej uvoľnili zo sponiek, jej teraz lemujú tvár. Povzbudivo sa na mňa usmeje. So svojimi tmavými kučerami a pehavou tvárou sa na ňu ani trochu neponášam, ale vôbec ma to neudivuje. Je múdra, vyrovnaná a trpezlivá. Ja som popudlivá, splašená a sebecká.

Otec jej dá bozk na líce a prudkým pohybom spoza chrbta vytiahne dve fľaše vína.

„Myslela som si, že sme sa dohodli len na jednej flaši,“ upozorní ho mama.

„Dohodli,“ odpovie otec, „ale keďže pri našom stole privítame takého vzácneho hosťa, myslel som si, že budeme potrebovať viac.“

Strýko Thomas zavrčí zo svojho miesta. S pitím otec začal počas čakania na výsledky mojej Skúšky a odvtedy s tým neprestal.

„Daj ich sem,“ povie strýko Thomas a fľaše Merlotu mu vytrhne z rúk.

S puknutím ich otvorí a položí k ohňu, aby odstáli. Otec sa nakloní bližšie k mamke, ukáže na jej výskum na kozubovej rímse a zašepká: „Nieže hneď vyložíš všetky svoje karty na stôl.“

Viem o mamkinom výskume dosť na to, aby som chápala, že dnešný večer je pre ňu dôležitý. Viem, že verí, že každý dračí jazyk obsahuje dialekty a jazykové vetvy typické pre určitú skupinu alebo územie. Mamka tvrdí, že upozornenie na existenciu a kultúrny význam týchto dialektov pomôže našej spoločnosti uvedomiť si, ako veľmi sú si draky a ľudia podobní. Akadémia však tvrdí, že draky sú príliš samotárske na to, aby sa ich jazyky rozšírili a vyvinuli na niečo väčšie.

Jedáleň je osvetlená a vyhriata. Na stole sa vyníma mamkin najlepší ružový porcelán. Steny lemujú knižnice a obrazy a na čalúnenej pohovke spí Mina, naša huňatá biela mačka. V tejto miestnosti trávajú moji rodičia so strýkom Thomasom každú noc. Najprv som si myslela, že sa rozprávajú o práci, ale strýko Thomas nie je antropológ ako mamka s otcom. Rozprávajú sa o povstaní – o ňom a o hrozbe ďalšej vojny. Včera večer som po ceste do poste začula útržky ich rozhovoru.

Trestom za coup d'état je smrť.

„Doktorka Hollingsworthová,“ zvolá mama, „vitajte u nás!“

Všetci otočíme hlavy smerom k malej sivovlasej žene, ktorá práve vstúpila do miestnosti. Má bronzovú, vetrom ošľahanú pokožku a v kútikoch očí sa jej prehlbujú vejáriky vrások. V jednej

ruke drží dlhú cigaretovú špičku, v druhej nesie aktovku. Na prs-
toch sa jej lesknú prstene a Ursa na ne lačne hľadí.

„Je mi potešením tu byť,“ odpovie doktorka Hollingsworthová
a podá svoj kabát Marquisovi.

Ten na mňa dvihne obočie, ja naňho zagánim a vyzvem ho,
aby bol k žene, ktorá je potenciálnym kľúčom k mojej budúcnos-
ti, zdvorilý.

„Pán doktor a pani doktorka Featherswallowovci, počuli ste
o povstaleckej demonštrácii, ktorá sa uskutočnila dnes popolud-
ní?“ spýta sa doktorka Hollingsworthová, zatiaľ čo ju otec usádza.
„Musel to byť šok – zažiť takéto násilné nepokoje kúsok od vlast-
ného prahu.“

„Mali sme šťastie, že sme zostali v bezpečí domova,“ odpo-
vie mama pohotovo a vrhne na mňa varovný pohľad. „Doktorka
Hollingsworthová, môžem vám ponúknuť pohár vína?“

Počúvam, ako sa Rita Hollingsworthová rozpráva s mojimi
rodičmi pri jedení maslových pirohov, pričom jej v očiach horí
niečo, čo môžem popísať iba ako genialitu. Toto je žena, ktorá
sama spísala syntax troch starodávnych dračích jazykov, rektorka
inštitúcie, ktorá drakončine dala písomnú podobu. Sedí tu pred
mnou, v *mojom* dome. A počúva *moju* mamku.

„Ako iste viete, doktorka Hollingsworthová, draky sa už tisíc-
ročia dorozumievajú stovkami jazykov,“ hovorí mamka, „a môj
výskum ukazuje, že ich jazykové schopnosti siahajú ešte oveľa ďalej.
Domnievam sa, že malé, úzko prepojené skupiny sa dorozumieva-
jú dialektmi vzniknutými z jazykov, ktoré poznajú. Tieto dialekty
sa od seba zreteľne odlišujú, podobne ako sa kráľovná angličtina
odlišuje napríklad od Scouse, teda liverpoolskej angličtiny.“

„Doktorka Featherswallowová, keby draky rozprávali regio-
nálnymi dialektmi, iste by sme ich počuli.“

„Je možné, že nejde o regionálne dialekty,“ odpovie mama
horlivo, „môžu byť...“